

Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (трети състав)

2 май 2019 година *

„Преюдициално запитване — Данък върху добавената стойност (ДДС) — Възстановяване на ДДС — Директива 2008/9/ЕО — Член 20 — Молба за предоставяне на допълнителна информация, подадена от държавата членка по възстановяване — Информация, която трябва да бъде предоставена в едномесечен срок от получаване на молбата от нейния адресат — Правно естество на този срок и последици от неспазването му“

По дело C-133/18

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС от Tribunal administratif de Montreuil (Административен съд, Монтръой, Франция) с акт от 14 февруари 2018 г., постъпил в Съда на 20 февруари 2018 г., в рамките на производство по дело

Sea Chefs Cruise Services GmbH

срещу

Ministre de l'Action et des Comptes publics

СЪДЪТ (трети състав),

състоящ се от: А. Prechal, председател на състава, F. Biltgen, J. Malenovský, C. G. Fernlund (докладчик) и L. S. Rossi, съдии,

генерален адвокат: G. Hogan

секретар: A. Calot Escobar,

предвид изложеното в писмената фаза на производството,

като има предвид становищата, представени:

- за Sea Chefs Cruise Services GmbH, от D. Martin-Picod, адвокат,
- за френското правителство, от A. Alidière, E. de Moustier и D. Colas, в качеството на представители,
- за испанското правителство, от S. Jiménez García, в качеството на представител,
- за Европейската комисия, от N. Gossement и J. Jokubauskaitė, в качеството на представители,

* Език на производството: френски.

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 17 януари 2019 г.,

постанови настоящото

Решение

- 1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на член 20, параграф 2 от Директива 2008/9/ЕО на Съвета от 12 февруари 2008 година за определяне на подробни правила за възстановяването на данъка върху добавената стойност, предвидено в Директива 2006/112/ЕО, на данъчнозадължени лица, неустановени в държавата членка по възстановяване, но установени в друга държава членка (ОВ L 44, 2008, г., стр. 23).
- 2 Преюдициалното запитване е отправено в рамките на правен спор между Sea Chefs Cruise Services GmbH (наричано по-нататък „Sea Chefs“) — дружество, установено в Германия, и *Ministre de l'Action et des Comptes publics* (министър на публичната дейност и финансите, Франция) относно решението на последния да отхвърли заявлението на Sea Chefs за възстановяване на данъка върху добавената стойност (ДДС), платен от това дружество за 2014 г.

Правна уредба

Правото на Съюза

Директива 2008/9

- 3 Текстът на съображение 2 от Директива 2008/9 е следният:
„Мерките, определени в [Осма директива 79/1072/ЕИО на Съвета от 6 декември 1979 година за хармонизиране на законодателствата на държавите членки относно данъците върху търговския оборот — режим на възстановяване на данък добавена стойност на данъчно задължени лица, които не са установени на територията на страната на сделката (ОВ L 331, 1979 г., стр. 11; Специално издание на български език, 2007 г., глава 9, том 1, стр. 34)], следва да се изменят по отношение на срока, в рамките на който решенията по заявленията за възстановяване на данъка върху добавената стойност се съобщават на предприятията. В същото време следва да се предвиди, че и предприятията трябва да представят отговори в рамките на определени срокове. Освен това процедурата следва да се опрости и модернизира, като се даде възможност за използването на съвременни технологии“.
- 4 Съображение 3 от Директива 2008/9 гласи:
„Новата процедура следва да засили положението на предприятията, тъй като държавите членки се задължават да плащат лихва при забавяне на възстановяването и се укрепва правото на обжалване от предприятията“.

5 Член 1 от тази директива гласи:

„Настоящата директива определя подробните правила за възстановяването на [ДДС], предвидено в член 170 от Директива 2006/112/ЕО [на Съвета от 28 ноември 2006 година относно общата система на данъка върху добавената стойност (ОВ L 347, 2006 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 9, том 3, стр. 7)], на данъчнозадължени лица, неустановени в държавата членка по възстановяване [...]“.

6 Член 2 от Директива 2008/9 предвижда:

„За целите на настоящата директива се прилагат следните определения:

[...]

5. „заявител“ означава данъчнозадълженото лице, неустановено в държавата членка по възстановяване, което подава заявление за възстановяване“.

7 Член 3 от тази директива предвижда:

„Настоящата директива се прилага по отношение на всяко данъчнозадължено лице, неустановено в държавата членка по възстановяване, което отговаря на следните условия:

[...]“.

8 Член 5 от посочената директива гласи:

„Всяка държава членка възстановява на данъчнозадълженото лице, неустановено в държавата членка по възстановяване, всеки ДДС, начислен по отношение на стоки или услуги, предоставени му от други данъчнозадължени лица в тази държава членка, или по отношение на вноса на стоки в тази държава членка, доколкото такива стоки или услуги се използват за целите на следните сделки:

а) посочени в член 169, букви а) и б) от Директива 2006/112/ЕО;

[...]“.

9 Член 7 от Директива 2008/9 предвижда:

„За да получи възстановяване на ДДС в държавата членка по възстановяване, данъчнозадълженото лице, неустановено в държавата членка, подава до тази държава членка заявление за възстановяване по електронен път, като го представя в държавата членка, в която е установено, посредством електронен портал, създаден от споменатата държава членка“.

10 Член 8 на тази директива предвижда:

„1. Заявлението за възстановяване съдържа следната информация:

а) име и пълен адрес на заявителя;

б) адрес за връзка по електронен път;

в) описание на стопанската дейност на заявителя, за която [са] придобити стоките и услугите;

г) периода на възстановяване, обхванат от заявлението;

- д) декларация от заявителя, че не е доставял стоки и услуги, смятани за доставени в държавата членка по възстановяване по време на периода на възстановяване [...];
- е) регистрационния номер по ДДС на заявителя или референтния данъчен номер;
- ж) данни за банковата сметка, включително кодовете IBAN и BIC.

2. Освен информацията, определена в параграф 1, заявлението за възстановяване съдържа за всяка държава членка по възстановяване и за всяка фактура или документ за внос следните данни:

- а) име и пълен адрес на доставчика;
- б) освен в случаите на внос, идентификационния номер по ДДС или данъчния референтен номер на доставчика, определен от държавата членка по възстановяване в съответствие с разпоредбите на членове 239 и 240 от Директива 2006/112/ЕО;
- в) освен в случаите на внос — префикса на държавата членка по възстановяване, в съответствие с член 215 от Директива 2006/112/ЕО;
- г) дата и номер на фактурата или документа за внос;
- д) данъчна основа и размер на ДДС, изразени във валутата на държавата членка по възстановяване;
- е) размера на подлежащия на приспадане ДДС, изчислен в съответствие с член 5 и с член 6, втори параграф [от Директива 2008/9], изразен във валутата на държавата членка по възстановяване;
- ж) когато е приложимо, частта, която може да бъде приспаданата, изчислена в съответствие с член 6 [от тази директива] и изразена като процент;
- з) естеството на придобитите стоки и услуги, описани в съответствие с кодовете в член 9 [от посочената директива]“.

11 Член 9 от Директива 2008/9 предвижда, че:

„1. В заявлението за възстановяване естеството на придобитите стоки и услуги се описва със следните кодове:

[...]

2. Държавата членка по възстановяване може да поиска от заявителя да представи в електронен вид допълнителна, кодирана информация по отношение на всеки код, посочен в параграф 1, доколкото тази информация е необходима поради наличието на ограничения върху правото на приспадане по Директива 2006/112/ЕО, така както е прилагана в държавата членка по възстановяване, или за прилагането на съответна дерогация, получена от държавата членка по възстановяване съгласно член 395 или 396 от посочената директива“.

12 Член 11 от Директива 2008/9 гласи:

Държавата членка по възстановяване може да поиска от заявителя да представи описание на стопанската си дейност посредством хармонизираните кодове, определени в съответствие с член 34а, параграф 3, втора алинея от Регламент (ЕО) № 1798/2003 на Съвета [от 7 октомври

2003 година относно административното сътрудничество в областта на данъка върху добавената стойност и за отмяна на Регламент (ЕИО) № 218/92 (ОВ L 264, 2003 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 9, том 2, стр. 85)]“.

13 Член 15 от тази директива има следния текст:

„1. Заявлението за възстановяване се представя на държавата членка по установяване не по-късно от 30 септември на календарната година, следваща периода на възстановяване. Заявлението се смята за представено само ако заявителят е попълнил цялата информация, изисквана съгласно членове 8, 9 и 11.

[...]“.

14 Член 19 от тази директива предвижда:

„1. Държавата членка по възстановяване уведомява незабавно заявителя по електронен път за датата на получаване на заявлението.

2. Държавата членка по възстановяване уведомява заявителя за своето решение да одобри или отхвърли заявлението за възстановяване в срок четири месеца след неговото получаване от въпросната държава членка“.

15 Член 20 от същата директива гласи:

„1. Когато държавата членка по възстановяване смята, че не притежава цялата необходима информация, въз основа на която да вземе решение по отношение на цялото или част от заявлението за възстановяване, тя може да поиска по електронен път допълнителна информация, по-специално от заявителя или от компетентните органи на държавата членка по установяване, в четиримесечния срок, посочен в член 19, параграф 2. Когато допълнителната информация се иска от лице, различно от заявителя или от компетентен орган на държава членка, молбата се подава по електронен път само ако получателят разполага с електронни средства.

Ако е необходимо, държавата членка по възстановяване може да поиска нова допълнителна информация.

Когато държавата членка по възстановяване има разумни съмнения относно действителността или точността на определено искане, допълнителната информация, поискана в съответствие с настоящия параграф, може да включва оригинала или копие на съответната фактура или документ за внос. В тези случаи не се прилагат посочените в член 10 прагове.

2. Информацията, поискана съгласно параграф 1, се предоставя на държавата членка по възстановяване в срок един месец от датата на получаване на молбата от нейния адресат“.

16 Член 21 от Директива 2008/9 предвижда:

„Когато държавата членка по възстановяване поиска допълнителна информация, тя уведомява заявителя за своето решение да одобри или отхвърли заявлението в срок два месеца след получаването на исканата информация или, ако не е получила отговор на молбата си — в срок два месеца след изтичането на срока, определен в член 20, параграф 2. Срокът за вземане на решението относно цялото или част от заявлението за възстановяване обаче винаги е най-малко шест месеца от датата на получаване на заявлението от държавата членка по възстановяване.

Когато държавата членка по възстановяване поиска нова допълнителна информация, тя уведомява заявителя за своето решение относно цялото или част от заявлението за възстановяване в срок осем месеца от получаването на заявлението от посочената държава членка“.

17 Член 23 от тази директива гласи:

„1. Когато заявлението за възстановяване бъде отхвърлено изцяло или частично, основанията за отказа се съобщават на заявителя от държавата членка по възстановяване заедно с решението.

2. Заявителят може да обжалва решението за отхвърляне на заявление за възстановяване пред компетентните органи на държавата членка по възстановяване по реда и в рамките на сроковете, определени за обжалване във връзка със заявления за възстановяване от лица, установени в споменатата държава членка.

Ако съгласно законодателството на държавата членка по възстановяване липсата на решение по заявление за възстановяване в сроковете, определени в настоящата директива, не се смята за одобрение или отказ, заявителят разполага със същите административни или съдебни процедури, които в тази хипотеза са на разположение на данъчнозадължените лица, установени във въпросната държава членка. Ако няма на разположение такива процедури, липсата на решение по заявление за възстановяване в тези срокове означава, че заявлението се смята за отхвърлено“.

18 Член 26 от тази директива предвижда:

„Държавата членка по възстановяване дължи на заявителя лихва върху размера на сумата за възстановяване, ако сумата бъде изплатена след крайния срок за плащане съгласно член 22, параграф 1.

Първият параграф не се прилага, ако заявителят не представи поисканата допълнителна или нова допълнителна информация на държавата членка по възстановяване в рамките на определения срок. [...]“.

Директива 2006/112/ЕО

19 Директива 2006/112, изменена с Директива 2008/8/ЕО на Съвета от 12 февруари 2008 г. (ОВ L 44, 2008 г., стр. 11) (наричана по-нататък „Директивата за ДДС“), предвижда в член 9, параграф 1, втора алинея следното:

„Всяка дейност на производители, търговци или лица, предоставящи услуги, включително в областта на минното дело и земеделието, и дейностите на свободните професии се счита за „икономическа дейност“. Експлоатацията на материална и нематериална вещ с цел получаване на доход от нея на постоянна основа се счита по-специално за икономическа дейност“.

20 Член 167 от Директивата за ДДС гласи:

„Правото на приспадане възниква по времето, когато подлежащият на приспадане данък стане изискуем“.

21 Член 169 от тази директива предвижда:

„В допълнение към приспадането, посочено в член 168, данъчнозадълженото лице има право да приспадне ДДС, посочен там, доколкото стоките и услугите се използват за целите на следното:

- а) сделки, свързани с дейностите, посочен в член 9, параграф 1, втора алинея, които се извършват извън държавата членка, в която този данък се дължи или е платен, по отношение на ко[и]то ДДС би могъл да бъде приспадан, ако те са били извършени на територията на тази държава членка;
- б) сделки, освободени в съответствие с член[ове] 138, 142 или 144, членове 146—149, член[ове] 151, 152, 153 или 156, член 157, параграф 1, буква б), [...] членове 158—161 или член 164;
- в) сделки, които са освободени съгласно член 135, параграф 1, букви а)—е), когато клиентът е установен извън Общността или когато сделките са пряко свързани със стоките, предназначени за износ извън Общността“.

22 Съгласно член 170 от същата директива:

„Всички данъчнозадължени лица, които по смисъла на член 1 от [Тринадесета] [Д]иректива 86/560/ЕИО [на Съвета от 17 ноември 1986 година относно хармонизиране на законодателствата на държавите членки в областта на данъка върху оборота — правила за възстановяване на данъка върху добавената стойност на данъчнозадължени лица, които не са установени на територията на Общността (ОВ L 326, 1986 г., стр. 40; Специално издание на български език, 2007 г., глава 9, том 1, стр. 81)], член 2, точка 1 и на член 3 от Директива 2008/9/ЕО и член 171 от настоящата директива, не са установени в държавата членка, в която купуват стоки и услуги или внасят стоки, подлежащи на облагане с ДДС, имат право да получат възстановяване на този ДДС, доколкото стоките и услугите са използвани за следните цели:

- а) сделки, посочени в член 169;
- б) сделки, за които данъкът е платим единствено от [получателя на доставката] в съответствие с членове 194—197 или член 199“.

23 Член 171, параграф 1 от същата директива гласи:

„ДДС се възстановява на данъчнозадължени лица, които не са установени в държавата членка, в която купуват стоки и услуги или внасят стоки, подлежащи на облагане с ДДС, но са установени в друга държава членка, в съответствие с подробните правила, определени в Директива 2008/9/ЕО“.

Френското право

24 Член 242-0 W от приложение II към Code général des impôts (Общ данъчен кодекс), с който член 20 от Директива 2008/9 се транспонира във френското право, предвижда:

„I. — В срока по член 242-0 V, параграф II данъчната служба може да поиска по електронен път допълнителна информация — по-специално от заявителя или от компетентните органи на държавата — членка на Европейския съюз, в която той е установен — ако счита, че не разполага с цялата необходима информация, за да се произнесе по цялото подадено от заявителя заявление за възстановяване или по част от него. Ако тази допълнителна

информация е поискана от друго лице, различно от заявителя или от компетентните органи на държава членка, молбата трябва да се изпрати по електронен път, ако нейният адресат разполага със съответното оборудване.

Ако счита за необходимо, данъчната служба може да поиска нова допълнителна информация.

В рамките на тези молби данъчната служба може да изиска от заявителя да представи оригинала на фактура или на документ за внос, ако има причини да се съмнява в действителността или точността на конкретна претенция. Молбата може да се отнася за всички сделки без значение какъв е размерът им.

II. — Изисканата допълнителна информация съгласно разпоредбите на параграф I се представя в едномесечен срок от датата на получаване на молбата за предоставяне на информация от нейния адресат“.

Спорът в главното производство и преюдициалният въпрос

- 25 На 17 септември 2015 г. Sea Chefs — дружество, установено в Германия, подава заявление за възстановяване на кредит за ДДС, с който то разполага за периода от 1 януари до 31 декември 2014 г., чрез електронния портал, предоставен на негово разположение в държавата членка на установяването му.
- 26 На 14 декември 2015 г. с писмо френската данъчна администрация (наричана по-нататък „данъчната администрация“) изпраща на Sea Chefs молба за предоставяне на допълнителна информация. Поради липсата на отговор от страна на това дружество в определения едномесечен срок, на 29 януари 2016 г. данъчната администрация отхвърля подаденото от това дружество заявление за възстановяване.
- 27 Sea Chefs подава жалба срещу това решение за отказ до Tribunal administratif de Montreuil (Административен съд Монтръой, Франция). В подкрепа на жалбата си това дружество представя пред посочената юрисдикция документите и информацията, поискана от данъчната администрация в молбата ѝ за предоставяне на допълнителна информация.
- 28 Данъчната администрация счита, че тази жалба трябва да се обяви за недопустима на основание на това, че неспазването на определения едномесечен срок за отговор е довело до просрочване на заявлението за възстановяване, което правело невъзможно отстраняването на нередовностите чрез представяне непосредствено пред националния съд на допълнителна информация, с която може да се докаже наличието на право на възстановяване на ДДС.
- 29 Sea Chefs поддържа, че невъзможността да отстрани засягащите го нередовности в производството по обжалване, предвидено в член 23 от Директива 2008/9, противоречи на принципа на неутралитет на ДДС, както и на принципа на пропорционалност.
- 30 Запитващата юрисдикция посочва, че Директива 2008/9 не уточнява нито последиците от неспазването на предвидения в член 20, параграф 2 от тази директива срок за отговор по отношение на правото на възстановяване на ДДС, нито дали данъчнозадълженото лице разполага с възможност да отстрани нередовностите в своето заявление, като представи пред националния съд доказателства, с които може да се установи наличието на неговото право на възстановяване.

- 31 При тези условия Tribunal administratif de Montreuil (Административен съд Монтръой) решава да спре производството и да постави на Съда следния преюдициален въпрос:

„Трябва ли разпоредбите [на член 20, параграф 2] от [Директива 2008/9] да се тълкуват в смисъл, че с тях се въвежда правило за преклузиране — съгласно което данъчнозадължено лице от държава членка, искащо да му бъде възстановен [ДДС] от държава членка, в която то не е установено, не може да отстрани нередовностите в заявлението си за възстановяване в производството пред съда, разглеждащ данъчния спор, ако не е спазило срока за отговор на молба за предоставяне на информация, отправена от администрацията в съответствие с разпоредбите на [член 20, параграф 1 от същата директива] — или, напротив, в смисъл, че в рамките на правото на обжалване, предвидено в член 23 от посочената директива, и предвид принципите на неутралитет и на пропорционалност на [ДДС] данъчнозадълженото лице може да отстрани нередовностите в заявлението си в производството пред съда, разглеждащ данъчния спор?“.

По преюдициалния въпрос

- 32 Със своя въпрос запитващата юрисдикция иска по същество да се установи дали член 20, параграф 2 от Директива 2008/9 трябва да се тълкува в смисъл, че едномесечният срок, предвиден в тази разпоредба за представяне на държавата членка по възстановяване на поисканата от нея допълнителна информация, е преклузивен срок, който предполага, че при надхвърляне на този срок или при липса на отговор данъчнозадълженото лице губи възможността да отстрани нередовностите на заявлението си за възстановяване, като представи непосредствено пред националния съд допълнителна информация, с която може да се докаже наличието на неговото право на възстановяване на ДДС.
- 33 От една страна, следва да се припомни, че в съответствие с член 170, буква а) от Директивата за ДДС, разгледана във връзка с член 169 от тази директива, както и с членове 3 и 5 от Директива 2008/9, всички данъчнозадължени лица, които не са установени в държавата членка, в която купуват стоки и услуги или внасят стоки, подлежащи на облагане с ДДС, имат право да получат възстановяване на този ДДС, доколкото стоките и услугите са използвани или за техните сделки, попадащи в член 9, параграф 1, втора алинея от първата от тези директиви, осъществени извън държавата членка, в която този данък е дължим или платен, и които биха дали право на приспадане, ако биха били реализирани в тази държава членка, или за освободените сделки, посочени в споменатия член 169, букви б) и в). От друга страна, член 171 от Директивата за ДДС препраща към Директива 2008/9, що се отнася до подробните правила за упражняването на това право.
- 34 Що се отнася до правото на възстановяване, Съдът вече е уточнил, че уреденото в Директива 2008/9 право на установено в дадена държава членка данъчнозадължено лице да получи възстановяване на платен в друга държава членка ДДС, съответства на предоставеното на това данъчнозадължено лице от Директивата за ДДС право да приспадне платения в собствената си държава членка ДДС по получени доставки (решение от 21 март 2018 г., Volkswagen, C-533/16, EU:C:2018:204, т. 36 и цитираната съдебна практика).
- 35 Освен това Съдът е уточнил, че също както правото на приспадане, правото на възстановяване представлява основен принцип на въведената от законодателството на Съюза обща система на ДДС, които цели да освободи изцяло стопанския субект от тежестта на дължимия или платения ДДС в рамките на цялата му икономическа дейност. Следователно общата система на ДДС гарантира пълната неутралност при данъчното облагане на всички икономически дейности, независимо от техните цели или резултати, при условие че посочените дейности сами по себе си подлежат по принцип на облагане с ДДС (вж. в този смисъл решение от 21 март 2018 г., Volkswagen, C-533/16, EU:C:2018:204, т. 37 и 38 и цитираната съдебна практика).

- 36 Правото на приспадане, и следователно на възстановяване, е неразделна част от механизма на ДДС и по принцип не може да се ограничава. Това право на приспадане може да бъде упражнявано незабавно по отношение на целия данък, начислен по получени доставки (вж. в този смисъл решение от 21 март 2018 г., Volkswagen, C-533/16, EU:C:2018:204, т. 39 и цитираната съдебна практика).
- 37 Що се отнася до реда и условията за упражняване на правото на възстановяване на ДДС, следва да се изтъкне, от една страна, че член 15, параграф 1 от Директива 2008/9 предвижда поредица от задължения, които данъчнозадълженото лице, спрямо което се прилага тази директива, трябва да изпълни, за да получи възстановяване, а именно задължението да подаде в своята държава членка на установяване заявлението си за възстановяване „не по-късно“ от предвидения в тази разпоредба срок, както и задължението да представи цялата информация, изисквана съгласно членове 8, 9 и 11 от тази директива. От друга страна, член 20 от тази директива дава възможност на държавата членка по възстановяване, когато последната счита, че не притежава информацията, въз основа на която да вземе решение по цялото или част от заявлението, да поиска допълнителна информация, по-специално от заявителя или от компетентните органи на държавата членка по установяване, която информация трябва да бъде представена в едномесечен срок от датата на получаване на молбата за предоставяне на информация от нейния адресат.
- 38 Що се отнася до последната разпоредба, следва да се посочи, че нейният текст, разгледан сам по себе си, не дава възможност да се отговори на въпроса дали посоченият в нея срок е преклузивен или не. Необвързващият характер на този срок обаче може да бъде изведен от контекста, в който тази разпоредба се вписва в рамките на Директива 2008/9.
- 39 Всъщност, що се отнася до срока за подаване на заявление за възстановяване, предвиден в член 7 от Осма директива 79/1072, в който вече се съдържа изразът „не по-късно“, който е възпроизведен в член 15, параграф 1 от Директива 2008/9, Съдът е приел, че тази разпоредба представлява уточнение, с което се посочва много ясно, че заявление за възстановяване вече не може да бъде подадено валидно след изтичането на определения за тази цел срок и че следователно един такъв срок е преклузивен срок, чието неспазване води до погасяване на правото на възстановяване на ДДС (вж. в този смисъл решение от 21 юни 2012 г., Elsacom, C-294/11, EU:C:2012:382, т. 26 и 33).
- 40 При все това, на първо място, за разлика от член 15, алинея 1 от Директива 2008/9 член 20, параграф 2 от тази директива не възпроизвежда израза „не по-късно“.
- 41 Както посочва генералният адвокат в точка 36 от своето заключение, в контекста на Директива 2008/9 липсата на такъв израз насочва към извода, че законодателят на Съюза не е искал да въвежда преклузивен срок в член 20, параграф 2 от тази директива.
- 42 На второ място, докато заявлението за възстановяване на ДДС, предвидено в член 15 от посочената директива, трябва да бъде подадено от данъчнозадълженото лице, изискваната на основание член 20 от същата директива допълнителна информация може да бъде поискана от лице, различно от данъчнозадълженото лице или от органите на държавата членка по установяване на данъчнозадълженото лице. В този случай липсата на отговор или предоставянето на отговор извън срока от страна на това друго лице или тези органи би довело, въпреки невъзможността на данъчнозадълженото лице да повлияе по какъвто и да е начин на изпращането на отговор, до загуба на правото на това данъчнозадължено лице на възстановяване на ДДС в нарушение на основните принципи, които уреждат общата система на ДДС, припомнени в точки 34—36 от настоящото решение.
- 43 Освен това, от членове 21 и 26 от тази директива също може да се изведе, че предвиденият в член 20, параграф 2 от нея едномесечен срок не е преклузивен.

- 44 Всъщност, що се отнася, на първо място, до член 21 от Директива 2008/9, от неговия текст следва, че когато държавата членка по възстановяване не е получила поисканата допълнителна информация, срокът, в който тази държава членка трябва да уведоми за своето решение да одобри или да отхвърли заявлението за възстановяване, започва да тече от изтичането на срока, определен в член 20, параграф 2 от същата директива. Както посочва генералният адвокат в точка 40 от своето заключение, посоченият член 21 не изключва възможността заявлението за възстановяване да бъде одобрено, дори поисканата допълнителна информация да не е била изпратена.
- 45 Що се отнася, на второ място, до член 26 от Директива 2008/9, който с оглед на съображение 3 от същата директива цели да засили положението на данъчнозадълженото лице, като в частност му дава право на лихви за забава при забавяне на възстановяването, от втората алинея на същия член следва, че когато възстановяването се извърши със закъснение поради факта, че данъчнозадълженото лице не е предоставило на държавата членка по възстановяване поисканата допълнителна информация в определените срокове, тази държава членка не дължи лихви за забава на такова данъчнозадължено лице. Ако предвиденият в член 20, параграф 2 от тази директива едномесечен срок представляваше преклузивен срок, закъснението да се отговори на молба за предоставяне на допълнителна информация, непременно би довело до отхвърляне на заявлението за възстановяване, а не до възстановяване със закъснение, но без лихви за забава. Ето защо тълкуване на посочения член 20, параграф 2 в смисъл, че разглежданият срок следва да се приеме за преклузивен, би изпразнил от неговото съдържание член 26, втора алинея от същата директива.
- 46 Поради това е видно, че едномесечният срок, предвиден в член 20, параграф 2 от Директива 2008/9 за представяне на държавата членка по възстановяване на поисканата от последната допълнителна информация, не представлява преклузивен срок.
- 47 Освен това, макар от практиката на Съда във връзка с преклузивните срокове в областта на ДДС да следва, че преклузивен срок, чието изтичане води до санкциониране на данъчнозадълженото лице, което не е положило достатъчна грижа и е пропуснало да поиска приспадане на ДДС по получените доставки в определените срокове, като го лишава от правото му на приспадане, е съвместим с Директивата за ДДС, при условие че са спазени принципите на равностойност и ефективност (вж. в този смисъл решение от 21 март 2018 г., Volkswagen, C-533/16, EU:C:2018:204, т. 47 и цитираната съдебна практика), член 20 от Директива 2008/9 е приложим, когато заявлението за възстановяване вече е било подадено в определения в член 15 от последната директива срок.
- 48 При тези условия, след като едномесечният срок, предвиден в член 20, параграф 2 от Директива 2008/9 за представяне на държавата членка по възстановяване на поисканата от тази държава членка допълнителна информация, не е преклузивен, когато заявлението за възстановяване е отхвърлено изцяло или отчасти, независимо от факта, че поисканата допълнителна информация не е била изпратена, в съответствие с член 23, параграф 2, първа алинея от същата директива данъчнозадълженото лице може да обжалва такова решение пред компетентните органи на държавата членка по възстановяване по реда и в рамките на сроковете, определени за обжалване във връзка със заявления за възстановяване от лица, установени в споменатата държава членка. Ето защо неспазването на предвидения в член 20, параграф 2 от посочената директива срок не означава, че данъчнозадълженото лице загубва възможността да отстрани нередовностите на заявлението си за възстановяване, като представи непосредствено пред националния съд допълнителна информация, с която може да се докаже наличието на неговото право на възстановяване на ДДС.
- 49 С оглед на всички гореизложени съображения на поставения въпрос следва да се отговори, че член 20, параграф 2 от Директива 2008/9 трябва да се тълкува в смисъл, че едномесечният срок, предвиден в тази разпоредба за представяне на държавата членка по възстановяване на

поисканата от нея допълнителна информация, не е преклузивен срок, който предполага, че при надхвърляне на този срок или при липса на отговор данъчнозадълженото лице губи възможността да отстрани нередовностите на заявлението си за възстановяване, като представи непосредствено пред националния съд допълнителна информация, с която може да се докаже наличието на неговото право на възстановяване на ДДС.

По съдебните разноски

- 50 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (трети състав) реши:

Член 20, параграф 2 от Директива 2008/9/ЕО на Съвета от 12 февруари 2008 година за определяне на подробни правила за възстановяването на данъка върху добавената стойност, предвидено в Директива 2006/112/ЕО, на данъчнозадължени лица, неустановени в държавата членка по възстановяване, но установени в друга държава членка, трябва да се тълкува в смисъл, че едномесечният срок, предвиден в тази разпоредба за представяне на държавата членка по възстановяване на поисканата от нея допълнителна информация, не е преклузивен срок, който предполага, че при надхвърляне на този срок или при липса на отговор данъчнозадълженото лице губи възможността да отстрани нередовностите на заявлението си за възстановяване, като представи непосредствено пред националния съд допълнителна информация, с която може да се докаже наличието на неговото право на възстановяване на данъка върху добавената стойност.

Подписи